

Simai Mihály

A SZAVAK DICSÉRETE

I. Töredékes tanulmány

szemelgetem a szavakat
galamb a tiszta bűzát
micsoda ízek
milyen erősek acélosak

szemelgetem a szavakat
egyenként örülök nekik

tudom hogy vannak
szabadító
szárnyhurkokat hasító magas szavak
búvópatak
búvótenger szavak
ósi televény szavak
medvének szavak sámán szavak
sárkányokat megölő szavak
nyílallást sajjást iszonyatot eldaloő
ellenséget földbedaloló szavak

vannak
álom-hozók és
álomrablók

szakadékon átívelő szavak
kővé bálványozott szavak aranyborjú-szavak

cinege szívdobogását bekalickázó
gyöngéd kéz-szavak
vassivikolás szavak

a kimondás előtt évekig munkált
kristályossá keményült szavak

főlegyenesedés-oszlopa szavak
nyárfarévületűek
ezer szóból összecsiszolódó szavak
kezekként egymásba csiszolódók

igen vannak tükörlő tenyér-szavak

ránkpíró és arcunkat megmentő szavak
a szeleket tisztára mosdató szavak
évezrede harapdált szavak
forradalmak szájával csókolt holtak szemére
záruló zászló-szavak

tenger mormolása szavak
Abdág mondott és írt szavak
Clevelandban se felelhető szavak

leszakadt Tisza-ívekben meglakó
idáig-el-nem-érő szavak

és világitó réják nemzeti átkok
eltörpült valaha-nagyszavak

szavak anyanyelv édességei
anyanyelv keserűségei
de jó hogy vagytok
szavak

tanulhatok beszélni
míg beszédre
tanítom fiamat

II. Az első szavak szonettje

anyanyelv te kimondhatatlan ország
te szépülve és mélyülve örök
fiammal átszökünk a csönd határán
áldj meg bennünket két költőzködőt

bohóckodik, s királykodik a szóval
egyszer hadar máskor dadog-dödög
züst- és rézerdőben egyre beljebb
vele gyótródóm és gyönyörködök

nese-tájakra való-városokra
gymásra ámulnak mi két kölyök

gíts szólani add meg a kimondást
z-csiholóknak a láng-örömöt

nyanyelv te kimondhatatlan ország
szépülve és mélyülve örök

Anatolij Potjomkovszkij

ZSÁK — FOLTJÁVAL

Csengett a telefon. Felvettem
a kagylót.

— Ön az? — kérdezte egy ismeretlen hang.

— Igen, én vagyok.

— A „Zsák foltját” című dráma írója?

— Igen — feleltem némi csodálkozással hangomban.

— Gratulálok! — ordította a hang. — Párját ritkító, rendkívüli alkotás! Tisztelettel hajlok meg előtte!

— De honnan ismeri ön az én dramámat? — kérdeztem rá. — Itt valami hiba lehet, mert még csak a saját kézíratos példányom készült el.

— Hát ez az! Nagyszerű! — örvendezett a hang. — Ez a kézirat itt van a kezemben. A „Kökusz” étterem környékén találtam rá az egyik szemégyűjtőben. Valami ostoba fráter biztosan olvasatlanul dobta bele.

Hebegtem, habogtam, majd magamhoz térve megkérdeztem: — Hol találkozhatnánk?

Remegő kézzel nyúltam egy idegszorongató tabletta után.

— Nem is tudom, hogy hogyan hálálhatnám meg a szíveségét!?

A kagyló néhány másodperc-re teljesen megsüketült, a vonaltulós végéről senki nem adott életjelet. Végül a hang közölte: — Ahol önnek a legalkalmasabb. Ötezer.

— Miféle ötezer? Nem értem!

— Hogy-hogy miféle ötezer? Ötezer hazai valutában és megkapja a megírt darab elvesztett kéziratát.

A váratlan fordulattól majd földbe gyökerezett a lábam, de azért azonnal kapcsoltam: — Ötezeret azért a dramának csak jóindulattal nevezhető fantáziátlan írományért? Azt kell feltételeznem, hogy ön viccel!

— A dráma nagyszerű, korszakalkotó — vetette ellen a hang.

— Az első felvonás még csak elmenne, de a másodikban már nincs semmi fantázia. A harmadik meg egyenesen csapnivaló. Kétezer.

— Ön nagyon téved! A második felvonás igen magávalragadó. Tele helyzetkomikummal. Az állomási jelenet meg egyszerűen telitalálat. Négy és fél ezer.

— Kettő — feleltem. — Kettő és egy kopejkával sem több. Az állomási jelenet egyáltalán nem titokos. Látott már valahol az életben hozzá hasonló embereket?

— Igen, láttam. Valamennyien élő figurák!

— Ez csak így tűnik.

— Régi néző vagyok már a szakmában! Nekem aztán híhet. Csalhatatlan a véleményem — mondta meggyőzően a hang. — A harmadik felvonásban vannak olyan megható jelenetek, hogy alig tudtam visszatartani a könnyeimet. Formailag tökéletes egészet alkot. Négyezer. Ez az utolsó szavam.

— Emlékszik a mondásra: „Ami nem megy, nem kell erőltetni!”

— Én nem is erőltetem.

— Akkor kettő és fél.

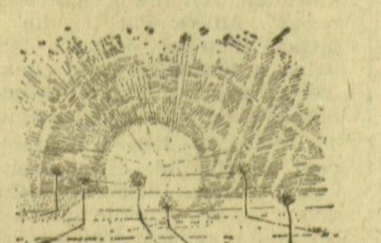
— Három és fél. Ennyit már a bolondnak is megér.

— A bolondnak igen, de nem nekem. Három.

— Rendben — egyezett bele a hang. — Eg' önnel!

Csalódottan tettem le a kagylót. A darab — úgy tűnik — még sem nyerte meg egészen a tetszését!

(Fordította: Siger Imre)

Szabados Árpád
rajzai

KRÓNIKA...

Bonyolult dolog a hivatali bürokrácia. Ma már egyre kevesebb ilyen hazai furcsaságról számolhatunk be, ezzel szemben számos kiemelkedő külhoni históriával találkozom. Mindjárt el is mondom a legfrissebbet:

Az ausztráliai posta tisztviselői néhány nappal ezelőtt új

ÉRTEKLEVELET KAPTAK
a következő nem mindennapi utasítással:

„Ha a levélben található pénz összege nem egyezik az utalványon feltüntetett számmal, értesítsék az illetékeseket, de a levelet ne bontsák fel!”

Az ausztrál postatisztviselők most tanácstalanok, s várják az újabb utasítást arról, hogyan alkalmazzák az előbbi...

Még egy intézkedésről is beszámolok, ezúttal azonban ez a

SZERELMESEK VÉDELMEBEN

született, amelyet a magam részéről csak helyeselhetek. Elvégre ki gondoskodik a szerelmeseikről, ha nem a hatóság. Aldridge angliai város rendőrsége megtiltotta a va-

dászatot a város melletti erdőben.

A rendőrség szóvivője újságíróknak kijelentette, hogy a festői tájakon, festői erdőkben bizalmas kettesben sétálgató szerelmeseiket meg kell védeni a véletlen balesetektől.

Oly szép intézkedés, hogy meg kellett írnom...

Néha előfordul, hogy bizonyos bonyodalmat idéző elő egy-egy bélyeg. Királyi bonyodalmat is, mint az az alábbiakból kiderül.

Svédországban ünnepük van a

HIBÁS BÉLYEGEKET GYŰJTŐ

filatelistáknak.

A VI. Gusztáv Adolf király kilencvenedik születésnapjára kiadott bélyegsorozat egyik címletébe ugyanis hiba csúszott. A bélyeg hatalmas virágcsokor előtt ábrázolja az agg királyt. Legalábbis ennyit lát rajta az avatatlan szem.

A bélyegyűjtők nagyítója és kritikus szeme azonban kiderítette, hogy a király zakója a bélyegen „nőiesen”, vagyis bal oldalra gombolódik.

S ez még nem minden!

Baj van a királyi frizurával

is: a vátaszték, amely valójában a jobb oldalon van, itt a bal oldalra került. A filatelisták kapkodják a bélyeget, a bélyegkereskedőknek szépen hoz a konyhára a hibás címlet, a király pedig alighanem szívből derül az elhibázott bélyegen.

Mi mást tehetne. Hiszen „csak” király...

Heti krimink se maradhat el. Igaz, eredeti amerikai bűnügyi történet:

Buffalo amerikai városban két betörő — minden jel szerint „amatőr” — elhatározta, hogy

KIRABOLJA A BANKOT.

Maszk gyanánt nylonharisnyát húztak a fejükre. Be is léptek, és ráfogták revolvereket a tolóablak mögött ülő hölgyre ezzel a felkiáltással:

Hand up! — Kezeket fel! — azaz rablótámadás — Elő a pénzzel! — követelték, erőlyesen, egy pillanatra sem tévesztve szemük elől a kiszemelt asszonyt.

A pénzről jelen esetben azonban szó sem lehetett. Nem tértek be a buffalói legények semmilyen bankba, hanem a városi könyvtárba tévedtek.

Nem iratkoztak be olvasónak...

(Böngészte: Révész Tibor)